

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. advokátem Mgr. Karlem Horákem, advokátem se sídlem v Praze 1, Senovážné nám. 23, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy a spojů**, se sídlem Praha 1, nábr. L. Svobody 12, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. září 2005, č. j. 1 Ca 6/2005 - 31

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce jako stěžovatel proti rozsudku Městského soudu v Praze shora uvedenému, jímž soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2005, č. j. 116/2005-160-SPR/2, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu, t. j. Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních agend č. j. MHMP 79463/2004 ze dne 28. 12. 2004, o uložení pokuty 10.000,- Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvanácti měsíců s účinností od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Stěžovatel podal dne 27. 4. 2005 k Městskému soudu v Praze žalobu, která byla napadeným rozsudkem zamítnuta jako nedůvodná, neboť soud neshledal žádné procesní porušení řízení před správními orgány a ztotožnil se s hmotněprávní kvalifikací skutku ve všech jejích bodech.

V kasační stížnosti stěžovatel vytýká soudu přílišnou popisnost rozsudku na úkor hodnotící části, když jádrem žaloby bylo posouzení správnosti procesního postupu správního orgánu I. stupně, které žalovaný v odvolacím řízení nenapravil. Stěžovatel uvedl, že správnímu orgánu I. stupně několikrát prostřednictvím svého zástupce oznámil, že se k věci hodlá vyjádřit, využít práv účastníka správního řízení a doplnit dokazování, aby byl spolehlivě zjištěn stav věci [§ 3 odst. 2, 4 a § 32 odst. zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Rovněž správní soud dle názoru stěžovatele mu odepřel jeho práva a vyslovil souhlas s nezákonnými postupy správních orgánů, tedy správně trestat občana za každou cenu, i na úkor ochrany jeho práv. Uložení sankce se tak jeví jako primární a důležitější než správný procesní postup v souladu s ústavním pořádkem a správním řádem. Stěžovatel dále odkazuje na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod s tím, že správní soud nadřadil zájem na správním potrestání stěžovatele nad respektováním tohoto práva. Správní orgány nesprávně ztotožňovaly práva účastníka řízení s právy jeho zástupce, ačkoli je pojmově ze zákona evidentní, že zástupce práva účastníka suplovat nemůže. Přestože se stěžovatel nechal zastoupit při jediném ústním jednání, kde bylo prováděno dokazování, bezprostředně oznámil prvostupňovému správnímu orgánu, že hodlá svých práv využít. Stěžovatel uvedl, že nevěděl, kdy toho mohl využít, neboť byl dlouhodobě v zahraničí. Správní orgán I. stupně jej však již k dalšímu ústnímu jednání (§ 21 odst. 2 správního řádu) nepředvolal, ostatně žádné ani nenařídil. Stěžovatel považuje v této souvislosti za kuriózní, že podle názoru správního orgánu měl více jak pět měsíců k vyjádření. Stěžovatel namítá, že neměl jak činit, pokud jej k tomu správní orgán nevyzval, ani v jaké formě, pokud správní orgán nenařídil další ústní jednání. Stěžovatel tvrdí, že správní orgán I. stupně s ním vůbec nekomunikoval, nevyužil žádnou z možností, jak jeho účast zajistit a takovou absenci mu přičítá k tíži. Pokud se správnímu orgánu nepodařilo získat stěžovatelovo vyjádření prostřednictvím zástupce (sdělení ze dne 26. 11. 2004 bylo zasláno jen zástupci), bez dalšího rozhodl o stěžovatelově vině a sankci, přestože byl znovu zástupcem stěžovatele ujištěn, že chce stěžovatel svých práv využít, přičemž ústředním motivem tohoto postupu bylo dodržení lhůt a obava z nemožnosti přestupek projednat (§ 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Totéž platí dle názoru stěžovatele i o odvolacím orgánu. Na základě shora uvedeného má stěžovatel za to, že jsou dány důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud předmětný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil ke kasační stížnosti v tom smyslu, že souhlasí se závěry obsaženými v rozsudku napadeném kasační stížností, mimo jiné z toho důvodu, že žalobce měl v řízení o přestupku dostatečný časový prostor, aby využil svého práva vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, kterého se ve své kasační stížnosti dovolává. Skutečnost, že tak neučinil, jednoznačně svědčí o tom, že dovoláváním se tohoto práva vyplývajícího z Listiny základních práv a svobod se snažil dosáhnout změření účelu předmětného řízení, tedy zjištění, zda se dopustil přestupku, a případného uložení sankce za tento přestupek. Jeho jednání považuje žalovaný za zneužívání práva, ne za využívání. Jestliže žalobce svých práv neměl ve skutečnosti v úmyslu využít, nemohl jej správní orgán k jejich využití nutit a po uplynutí stanovené lhůty ve věci v souladu s příslušnými právními předpisy rozhodl. Žalovaný se dále ztotožnil s posouzením Městského soudu v Praze k námitkám žalobce týkajícím se jeho zastupitelnosti v řízení právním zástupcem s plnou mocí pro celé řízení. Vzhledem k neznámému pobytu žalobce, který si zvolil zástupce pro celé řízení, správní orgán správně adresoval své výzvy k vyjádření tomuto zástupci. Ze všech těchto zde uvedených důvodů se žalovaný domnívá, že důvody kasační stížnosti v tomto případě

dány nejsou a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplynuly tyto skutečnosti: z oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 14. 5. 2004 vyplývá, že stěžovatel jako řidič motorového vozidla SUZUKI GRAND VITARA, v 18:10 hod byl podroben silniční kontrole v P. 2 na křižovatce ulic K. a P.V. Během silniční kontroly bylo zjištěno, že řidič jevil známky požití alkoholu, což bylo patrné z jeho dechu, proto byla provedena orientační dechová zkouška na alkohol prostřednictvím detekční trubičky ALTEST, tato se po předepsaném použití řidičem zbarvila zeleně, a to cca 5 mm ve směru šipky. Řidič k tomu uvedl, že během dopoledních hodin požil 1 x 0,5 litru piva a následně se odmítl podrobit lékařskému vyšetření z důvodu obavy z infekčních chorob, což řidič na místě podepsal.

Vyrozumění o zahájení řízení o přestupku ze dne 7. 6. 2004 obsahuje rovněž předvolání k ústnímu jednání na den 28. 6. 2004 v 11:30 hodin, stěžovateli doručeno dne 11. 6. 2004. Stěžovatel doložil do spisu plnou moc udělenou dne 14. 6. 2004 pro přestupkové řízení advokátu Mgr. Karlu Horákovi, dále omluvu zástupce z ústního jednání nařízeného na den 28. 6. 2004. Další předvolání ze dne 21. 6. 2004 k ústnímu jednání na den 15. 7. 2004 bylo doručeno stěžovateli dne 24. 6. 2004 a jeho právnímu zástupci dne 28. 6. 2004. Toto ústní jednání proběhlo za účasti právního zástupce stěžovatele a z protokolu o tomto jednání je patrné, že právní zástupce po sdělení obvinění a prostudování spisové dokumentace navrhol, aby bylo užito minimální sankce nespojené s vyslovením zákazu řízení vozidel, neboť jde o první provinění tohoto druhu a řidičský průkaz naléhavě potřebuje klient k výkonu svého povolání. Klient se nemohl dnes dostavit k ústnímu jednání, neboť je pracovně mimo území ČR. Termín jeho návratu není znám, proto zástupce stěžovatele požádal, aby rozhodnutí vydané správním orgánem v uvedené věci bylo zasláno zástupci na vědomí. Vzhledem ke skutečnosti, že právní zástupce obviněného z přestupku nenavrhl doplnění provedených důkazů či provedení důkazů nových, bylo dokazování ukončeno.

Přípisem ze dne 20. 7. 2004 sdělil správnímu orgánu právní zástupce stěžovatele, že jeho klient žádá, aby se ještě před vydáním rozhodnutí mohl osobně protokolárně k obvinění z přestupku vyjádřit. Do doby podání tohoto přípisu však nebyl znám stěžovatelova návratu, protože je však v stěžovatelově zájmu doplnit dokazování, zavázal se právní zástupce informovat o tom správní orgán. Vyrozuměním o nedodržení lhůty pro rozhodnutí ze dne 10. 9. 2004 sdělil správní orgán zástupci stěžovatele, že požádal o prodloužení lhůty pro rozhodnutí k termínu 1. 12. 2004, což učinil téhož dne (č. 1. 29 správního spisu), žádosti bylo vyhověno dne 23. 9. 2004. Sdělením datovaným 26. 11. 2004, adresovaným právnímu zástupci stěžovatele, vyzval správní orgán stěžovatele k doplnění dokazování, o které žádal přípisem ze dne 20. 7. 2004, ve stanovené lhůtě od 20. 12. 2004 do 23. 12. 2004 mezi 13:00 - 14:00 hodin do protokolu nebo písemně. K tomu informoval právní zástupce správní orgán písemně ze dne 17. 12. 2004, že se nemohl se stěžovatelem spojit pro jeho nepřítomnost v ČR.

Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 12. 2004, č. j. MHMP 79463/2004, po popisu skutku a jeho kvalifikaci uložena stěžovateli pokuta ve výši 10.000,- Kč, dále sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvanácti měsíců s účinností od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a konečně povinnost uhradit Magistrátu hl. m. Prahy podle § 79 zákona o přestupcích náhradu nákladů řízení stanovenou vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., a to v paušální částce 1000,- Kč.

Tento správní orgán kvalifikoval jednání stěžovatele jako porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, čímž naplnil skutkovou podstatu spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle § 30 odst. 1 písm. i) bod 2. zákona o přestupcích. Jednání stěžovatele popsali správní orgán ve svém rozhodnutí tak, že dne 4. 5. 2004 v 18:10 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Suzuki Vitara, v P. 2. V křižovatce ulic K. – P. V. byl zastaven a kontrolován Policií České republiky, která jej vyzvala, aby se podrobil dechové zkoušce ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem za pomoci detekční trubice Altest. Výsledek dechové zkoušky byl pozitivní, neboť detekční látka se zbarvila zeleně 5 mm ve směru kontrolní šipky. Na základě uvedené pozitivní dechové zkoušky byl Policií ČR vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem spojeného s odběrem krve nebo moči. Takové vyšetření odmítl s odůvodněním, že se obává infekčních chorob. Tento výrok v protokolu oznámení přestupku potvrdil podpisem. Z odůvodnění správního orgánu vyplývá, že správní orgán vycházel z oznámení přestupku orgánem Policie ČR, důkazů předložených při ústním jednání o přestupku dne 15. 7. 2004 za přítomnosti právního zástupce. Zohledněna byla dále žádost ze dne 22. 7. 2004 o osobním vyjádření do protokolu a byl stěžovateli dán dostatečný časový prostor (více jak 5 měsíců) k vyjádření. Odůvodnění obsahuje hodnocení jednání stěžovatele, subsumpci jednání pod zákonné ustanovení a vypořádal se s uložením sankce.

Stěžovatel podal proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu odvolání datované dnem 12. 1. 2005, v němž namítá neúplný skutkový stav, neboť mu správní orgán nedal příležitost se k věci osobně vyjádřit; rovněž napadl výrok o uložení sankce pro její nepřiměřenost.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2005, č. j. 116/2005-160-SPR/2, odvolání stěžovatele zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že není povinností policistů po pozitivním výsledku dechové zkoušky poskytnout další zkoušku jiným, např. digitálním analyzátořem. Dechová zkouška je pouze orientační a slouží pro rozhodovací proces policisty, zda má řidiče vyzvat k lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči či nikoliv. Zcela nepřijatelné je tedy pro žalovaného tvrzení stěžovatele uvedené v oznámení přestupku v části vyjádření občana, kde uvedl, že strach z infekčních chorob mu umožňuje odmítnout vyšetření krve. Lékařské vyšetření s odběrem krve nebo moči je prováděno lékařem na specializovaném lékařském pracovišti. Stěžovatel byl povinen znát příslušné ustanovení zákona [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích] a věděl nebo měl vědět, že měl možnost vyšetření moči. Žalovaný se neztotožnil s odvolací námitkou, že správní orgán nevyčkal návratu stěžovatele ze zahraničí a nedal mu možnost se k věci vyjádřit. K tomu žalovaný uvedl, že stěžovatel nikdy neuvedl svého zaměstnavatele ani adresu svého pobytu v zahraničí, nenaznačil termín svého návratu ani nepředložil důkaz svědčící o jeho pobytu v zahraničí. Tvrzení žalovaného se jeví žalovanému jako nevěrohodná, žalovaný neúměrně prodlužuje řízení a tím hrozí nebezpečí zániku odpovědnosti za přestupek. Správní orgán projevil dostatečnou benevolenci, když vzhledem k žádosti právního zástupce stěžovatele vyčkával na stěžovatelův návrat do republiky a požádal žalovaného o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalovaný přezkoumal druh a výši uložených sankcí a shledal je přiměřenými.

V duchu námitek stěžovatele o porušení jeho práva účastnit se ústního projednání před správním orgánem a doplnit dokazování v souvislosti s porušením procesních předpisů správním orgánem byla podána žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného, doplněná replikou.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d/ cit. zák., jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné). Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí. Při svém rozhodování vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů kasační stížnosti uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nelze vyhovět.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., t. j. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Jako další důvod podání kasační stížnosti uplatnil stěžovatel § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; dle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění platném pro posuzované období, upravujícího povinnosti řidiče, je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního zjištění i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem.

Ustanovení § 30 zákona o přestupcích upravující přestupky na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi říká v odst. 1 písm. i) bod 2., že přestupku se dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní.

V ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona se uvádí, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ustanovení § 30 ve svém odst. 2 přestupkového zákona o druzích sankcí rozlišuje: za přestupek podle odstavce 1 písm. a) až d) lze uložit pokutu do 3000 Kč, za přestupek podle odstavce 1 písm. e) až g) pokutu do 5000 Kč a zákaz činnosti do šesti měsíců, za přestupek podle odstavce 1 písm. h) pokutu do 10 000 Kč a zákaz činnosti do jednoho roku, za přestupek podle odstavce 1 písm. ch) a i) pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let a za přestupek podle odstavce 1 písm. j) pokutu do 15 000 Kč.

Pro řízení o přestupcích platí § 51 zákona o přestupcích, které upravuje, že není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, t.j. zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Dle § 46 správního řádu musí být rozhodnutí v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Podle § 32 odst. 1 správního řádu správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení.

Ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu účastník řízení má právo navrhopvat důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání. Podle odst. 2 je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

Především je třeba v posuzovaném případě předeslat skutečnost, z níž vycházely oba stupně správních orgánů, s níž se Nejvyšší správní soud po prostudování správního spisu ztotožňuje, tedy že na č. l. 12 správního spisu je založena plná moc udělená stěžovatelem právnímu zástupci Mgr. Karlu Horákovi, ze dne 14. 6. 2004, a to pro zastoupení v přestupkovém řízení. Tato plná moc nebyla v celém správním řízení odvolána, vypovězena ani jinak omezena, proto nelze vycházet ze stěžovatelova tvrzení, uvedeného v kasační stížnosti o tom, že se stěžovatel nechal zastoupit při jediném ústním jednání. Naopak udělenou plnou moc správní orgán respektoval a komunikoval s právním zástupcem stěžovatele procesně předvídatelným způsobem.

K stěžejní námitce stěžovatele o odepření jeho práva správním orgánem vyjádřit se k projednávané věci, Nejvyšší správní soud konstatuje v souladu se svou publikovanou judikaturou (1 As 19/2005), že přestupkový zákon, který byl v daném řízení aplikován, vychází z koncepce, že řízení o přestupcích je řízením správním, je jeho zvláštním druhem. Správní řád je tudíž ve vztahu k přestupkovému (jinému) zákonu předpisem subsidiárním a přestupkový nebo jiný zákon je ve vztahu ke správnímu řádu předpisem speciálním. To platí i pro úpravu dokazování v takových řízeních. Princip dokazování v obou zmíněných právních předpisech je založen na stejných zásadách. Předně je to správní orgán, který odpovídá za to, že bude přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem si opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. Účastníci mají vždy právo před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům pro jeho vydání, navrhopvat důkazy či jejich doplnění. Mají tak sice právo navrhopvat na podporu svých tvrzení důkazy, neučiní li tak, nezabývá to však v žádném případě správní orgán povinností zjistit skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. Cílem takového postupu je vždy zajistit, aby rozhodnutí bylo vydáno na základě úplných a přesně zjištěných skutečností rozhodnutí. Uvedený princip je upraven v obou právních předpisech obdobně.

Ustanovení § 73 odst. 2 přestupkového zákona normuje, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. Má-li tedy takové právo, musí mu být dána možnost toto právo reálně uplatnit. Povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu zjištění, je výslovně upravena v § 33 odst. 2 správního řádu, nicméně takový postup je jistě možno rozumě dovodit i z § 73 odst. 2 přestupkového zákona.

Ve zde posuzovaném případě Městský soud v Praze vyhodnotil, že nedošlo ke zkrácení stěžovatelova práva vyjádřit se k řízení probíhajícímu před správním orgánem. Tento názor soudu považuje Nejvyšší správní soud za správný, neboť ze správního spisu je patrná snaha správního orgánu poskytnout příležitost stěžovateli k uplatnění jeho práva, ať již prostřednictvím svého právního zástupce či osobně, stěžovatel měl k dispozici písemný, telefonický či elektronický kontakt na správní orgán. *Omluvu z ústního projednání přestupku je totiž nutno hodnotit i s ohledem na § 4 odst. 1 správního řádu - účastníci řízení spolupracují se správními orgány v průběhu celého řízení. Pokud obviněný z přestupku opakovaně tvrdí, že ve dny, na které bylo stanoveno ústní jednání, nebyl na území ČR, a přitom se vůbec nepokusil se správním orgánem sjednat termín ústního jednání na dobu před jeho odjezdem, nejedná se o náležitou omluvu, ale o účelové vyhýbání se ústnímu projednání přestupku (6 As 50/2003 - 41).*

Nejvyšší správní soud, shodně se závěrem krajského soudu, shledal rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněným, jeho závěry jsou logické a jsou odrazem řádně provedeného dokazování. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že správní orgán provedl v řízení úplné dokazování, je z něj zřejmé, z jakých důkazních prostředků správní orgán při svém rozhodování vycházel. Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou zde důvody k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění či nikoli. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s hodnocením soudu rozhodujícím o žalobě vztahujícím se k přezkoumání posouzení kvalifikace skutku a sankce za něj uložené.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle ustanovení § 110 odst.1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, resp. mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. května 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu